

Distribuido para AGUA Y SAL COMUNICACION * Este artículo no puede distribuirse sin el consentimiento expreso del dueño de los derechos de autor.

BIEL ALINO

RESTAUREN EL 'CRIST A LA COLUMNA'

Investigadors de la Universitat Politècnica de València (UPV) han restaurat un dels llenços més emblemàtics de la parròquia de Sant Nicolàs de València. Es tracta del 'Crist a la columna', atribuït a fra Nicolás Borrás, un dels grans exponents del tardomanierismo a la ciutat i deixeble de Juan de Juanes. L'equip de l'Institut de Restauració del Patrimoni de la UPV ha dut a terme un procés integral de restauració de l'obra, un oli sobre tela de 210 per 114 centímetres, en les instal·lacions del taller de restauració de pintura de cavallet i retaules, des de la neteja superficial d'estrats de sedimentació mediambiental fins a la regeneració dels estrats envellits de vernís. Esta intervenció ha seguit les últimes metodologies i protocols de neteja aplicats a pintura sobre llenç, per la qual cosa s'han recuperat els cromatismes i gammes de saturació del color, que estaven ocultes baix denses capes d'antics vernissos oxidats i groguencs que impedièn una correcta apreciació de les qualitats de la pintura.

CAMIONS PER A DIGNIFICAR EL JOGUET

XIMO AMIGÓ MOSTRA EN EL COL·LEGI D'ARQUITECTES LES POSSIBILITATS DE SIMPLES TROSSOS DE FUSTA EN TEMPS DE FEBRIL CONSUM NADALENC

TEXT DE SALVA TORRES

«El que fan els xiquets m'interessa més que res. Ficaré tota la meua pintura en els joguets», deia l'artista uruguaià Joaquín Torres García, a qui cita i en qui fins i tot s'inspira Ximo

Amigó en la seua exposició *Trucks*. «Sempre m'ha agradat Torres García i quan veia un dels seus joguets m'encantava», subratlla el propi artista, que mostra en Espai Guastavino del Col·legi d'Arquitectes de València una vintena de camions fets amb fusta. «A mi això de treballar la fusta és alguna cosa que sempre m'ha atret. De fet, em vaig ficar en un taller d'escultura en segon de carrera i vaig veure que no era el meu. Plàsticament em desenvolupava millor amb la immediatesa que et dona la pintura i el traç, mentre que amb l'escultura em costava molt arribar a ella. Però com sóc inquiet i la fusta sempre m'ha agradat molt, em vaig decidir per esta tècnica. Vaig començar jugant ja fa cinc anys i vaig anar desenvolupant estos camionets als quals fins i tot vaig acabar ficant el nom de *Trucks* Ximo Amigó». Amigó reitera en tot moment que ho va fer com si fóra un joc, sense pensar en cap moment que estava creant joguets alternatius en temps d'un consum massiu. Consum que aconsegueix en el Nadal un dels seus punts àlgids. Ni tan sols la utilització de trossos de fusta reciclats li porten a inclinar-se per un discurs

mediambiental o ecològic. Insisteix que el seu naix de la inquietud per crear mitjançant el joc. Que Torres García estiguera obsessionat amb la infància, pensament que va derivar cap a una obra igualment sustentada en certa infància de les formes, li servix a Amigó tan sols com a inspiració.

«Allò bonic és que són peces úniques, totes diferents i que vaig començar a posar-les en diferents llocs, des de sabateries infantils a botigues d'amics. En principi va ser com un joc, fins i tot distribuint-los com si foren elements de decoració, perquè jo sempre he dit que no són

joguets». Es nega a dir-los així per pura precaució, no per falsa modèstia, ja que els seus camions de fusta són xicotetes obres d'art lligades a una infància noblement recuperada.

«Jo dic que no els venguen com a joguets perquè, com estan treballats així en bast, tinc por que puguen fer-se mal amb ells, a més de que tenen pintures industrials. Però be, jo tinc un amic col·leccionista que, la primera vegada que els va veure, em va demanar un per a la seua néta, dient-me si podia posar-li una corda perquè tirara d'ell», acaba reconeixent, encara que després insisteix: «Ni joguets

ni escultures, perquè tampoc tenen preus d'escultura: si així costa vendre'ls, imagina't si tingueren el valor d'una escultura. Els van adquirint alguns col·leccionistes. Diguem que és una cosa curiosa».

Els va començar fent pràcticament sense eines, «d'una manera molt artesanal». Les rodes diu que les feia amb una corona i que, va ser més tard, quan es va comprar un trepant de columna i altres utensilis. «I així he anat fent un grapat de camions. En l'exposició hi ha uns 25, però la idea original era haver fet una exposició amb una publicació». Per a això diu amb va parlar amb el també artista Víctor Segrelles: «La idea era fer una publicació molt cuidada, alguna cosa així com un quadernet Rubio, amb eixe punt vintage en el qual es recollira el procés d'elaboració i alguns models, però em va agafar sense diners i ho vaig deixar».

Segrelles va ser el que li va suggerir exposar els camions en el Col·legi d'Arquitectes, perquè així es desvinculava de la pintura que li és més pròpia. «És la primera vegada que estan realment exposats a la venda», subratlla qui no acaba d'acceptar que siguen joguets amb el valor afegit de la seua singularitat com a peces úniques, a resguardar de la fabricació en sèrie del consum massiu actual. «Jo els veig molt bonics, però la gent els percep com un joguet, quan per a mi són peces d'art».

Hi ha alguns que són més de l'avantguarda russa amb tacs de fusta que van solts per a poder-los pujar, però que no són articulables. «M'ha fet por anomenar-los joguets, perquè hui dia t'ho compra algú i et diu que el seu fill l'ha mossegat, quan té pintura que és d'esprai, i clar...». Camions que costen 70 i 90 euros («em diuen que són un poc cars»), i el preu dels quals justifica: «Resulta que un Lego o un Playmobil costa una pasta i ningú diu res, mentre els meus pense que estan tirats i, encara així, la gent no els compra», lamenta, qui conclou amb una frase definitiva del seu treball i del joguet en si: «Per a mi és una diversió».